

Több mint kétszáz modern gyógyászati készülék

Megnyilt az orvosműszer-kiállítás

Dieter Herrschaft, az NDK kereskedelmi attaséja (középen) és Gerhard Demme, a Zeiss Művek mérnöke (jobb oldalon) dr. Szontágh Ferenc professzorral, a Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika igazgatójának társaságában az orvosműszer-kiállítás egyik kitűnő, Zeiss gyártmányú berendezéséről beszélget

A Német Demokratikus Köztársaság híres gyárának, a VEB Carl Zeiss Jena Műveknek, valamint a magyar Orvosi Műszer és Fogászati-cikk Kereskedelmi Vállalatnak közös kiállítása nyílt tegnap, kedden délelőtt a Szegedi Orvostudományi Egyetem gazdasági hivatalának művelődési termében. A kiállítás megnyitását megjelent s beszédet mondott Dieter Herrschaft, az NDK magyarországi nagykövetségének kereskedelmi attaséja és dr. Horváti Ervin, az Egészségügyi Minisztérium Orvosi Műszerügyi Intézetének igazgatója. Részt vett a megnyitón dr. Tóth Károly, az orvosegyetem rektora, dr. László György megyei tiszti főorvos, dr. Vetró János, a KÖJALL igazgatója, Tarasay Gyula, az OMKER igazgatója, az orvosegyetem több professzora, a megye és a város egészségügyi szakemberei.

A jénai Zeiss Művek az idén először mutatta be kiváló orvosi műszereit Budapesten kívül a vidéki nagy-

városokban is, Debrecenben, Pécsen, majd most Szegeden, az Orvosi Műszer és Fogászati-cikk Kereskedelmi Vállalat által forgalomba ho-

zott cikkekkkel együtt. A Zeiss Művek a világ legnagyobb finommechanikai és optikai gyára 18 ezer munkásának, mérnökének és tudományos munkatársának alkotásaiból ad izelítőt ez a kiállítás. A 60 kiállítási tárgy között a szemészeti műszerek vannak többségben.

Az Orvosi Műszer és Fogászati-cikk Kereskedelmi Vállalat többek között az Esztergomi Műszeripari Művekben készült prototípusokat, kvarc- és infralámpákat, vákuumszártó szekrényt. Előkelő helyet foglal el a mintegy 150 kiállított készülék sorában a Kóváry-féle homlokreflektor is, vagy például az alapanyagcsere-vizsgáló és regisztráló, valamint a víz alatti masszázsszra szolgáló berendezés.

Ezt a nagyszerű kiállítást igazán csak a szakemberek tudják értékelni, hiszen az ő munkájukhoz adnak felbecsülhetetlen értékű segítséget ezek a kiváló orvosi műszerek. A Zeiss Művek és az OMKER ezért is rendezte, hogy az orvosok megismerjék az orvosi műszergyártás korszerű eredményeit, s minél hamarabb felhasználhassák mindennapos gyógyító és tudományos munkájukban.

A kiállítás október 30-án, 31-én és november 1-én van nyitva, reggel 10-től délután 5 óráig.

Együttműködési szerződés a greifswaldi és a szegedi tudományegyetem között

Tíznapos távollét után hazatért a kelet-németországi Greifswaldból a József Attila Tudományegyetem háromtagú küldöttsége, amely együttműködési szerződést dolgozott ki és írt alá a greifswaldi és a szegedi tudományegyetem között. A szegedi küldöttség tagja volt dr. Antalffy György, a József Attila Tudományegyetem rektora, dr. Márta Ferenc, az egyetemi pártbizottság titkára és Gruber László, a tudományegyetem tanulmányi osztályának vezetője.

Az együttműködési szerző-

dés — mint dr. Antalffy György elmondotta — a többi között a kutatási, oktatási és nevelési tapasztalatok kicserélésére, az oktatók és hallgatók kölcsönös látogatására, a tudományos publikációk és dokumentációs anyagok cseréjére, valamint tanulmányi kirándulások szervezésére vonatkozó intézkedéseket tartalmazza. Ezenkívül előírja, hogy a két egyetemen kétlévekenként felváltva egyetemi hetet rendeznek. A szerződést német részről dr. Hans Wehrli professzor, a greifswaldi egyetem rektora írta alá.

politikájának rendkívül nagy presztízse és népszerűsége. Ezt az alapos igazságot ma már valamennyien tudjuk, akik iskolát szerezünk a marxista ismeretekben és »végigcsináltuk« az elmúlt tizenöt év esztendőit. Volt időszak, amikor a párt politikája elvesztette ezt a tekintélyét és népszerűségét, amelyet a felszabadulás éveiben, a romországi felépítésében, a tőkés rend megteremtésében, majd felszámolásában és a munkáshatalom megteremtésében szerzett. A személyi kultusz évei beármánykolták a pártot és természetesen azokat is, akik — többségükben — kiváló emberi tulajdonságokkal és őszinteséggel képviselték a párt politikáját.

Ebből az időből származik s a mi generációnknak életre szóló tanulságul maradt, hogy a marxista politikának a tekintélye, vagy tekintélyvesztése kedvezően, illetve kedvezőtlenül hat a politika gyakorlati megvalósítására.

A mezőgazdasági munkák elvégzése bizonyító tényező emellett, hogy politikánk népszerű és tekintélyes. Ezt a politikát értő s őszinte meggyőződéssel szolgáló vezetők népszerű, tekintélyes emberek.

Erdemes figyelemet fordítani arra a határozottságra, ahogyan a mezőgazdaságot — alacsonyabb, magasabb fokon — irányító vezetők felléptek a parasztság érdekeire és az ország kenyérellátására apellálva. A határozottságra a parasztság határozott munkával válaszolt. S nem úgy, ahogyan politikánkat félreértő és magyarázó vezetők egyik-másika elmondja határozatlanságának indokai között: »Félreérthetik a keményebb fellépést«.

Másként szolgál: vezető emberek helyenként attól félnek, hogy a határozottabb vezetést, a munkák elvégzésének megkövetelését, ellenőrzését valamiféle parancsolgatásnak vehetik. Sőt rászűthetik a »szektség« bélyegzőt. Ettől való érthető, de alaptalan tartózkodás elsodorhat embereket a bizonytalanságig. Közismert, hogy a gyámoltalan, bizonytalan vezető nem vezet a dolgozó ember előtt.

Annak a vezetőnek van tekintélye, aki személyes munkájával, magatartásával ad a párt politikájának a tekintélyéhez. Elismerek vezetőnek, mert látják, hogy »teljes mellet« vallott eszméjének diadaláért dolgozik, emiatt egyenes, őszinte embernek tartják. Az emberek tudják, hogy a pénzért, fizetésért megdolgozni természetes. És ez jóleső érzés. Őket nem zavarja az ellenőrzés, számonkérés, hiszen rendben állnak a dolgok. Viszont a munkának a könnyebb oldalán járók »véleménye« nem befolyásolhat egy vezetőt és nem téríthet el határozatlanságától. A dolgos, munkaszerető emberek tisztelik az igazságot, egyenes jellemű, szerény vezetőt, elvárják határozott intézkedéseit, támogatják, becsülik. Az a vezető, aki nem veszi észre, hogy a végzet munkája a legmegbízhatóbb értékmérője a reá bízott emberek valóságos értékének, és ennél fogva mindenkinek a szemében a »jó fiú« szerepét, tölti be — előbb-utóbb senkinek

Masiniszták ÉS LAKATOSOK

Milyen a szegedi fűtőház levegője?

Távoli vonatsíp hallatszik. Megvárom a rendezőn, míg a vágónídi kanyarból előbújik a pöfögő, nagy fekete mozdony, maga után vonszolva terhét, s aztán indulok a fűtőházba. Előbb azonban szemügyre veszem az épületet, s az előtte elterülő mozgalmos vasúti terepet. A félkaréjba terülő fűtőház, a mozdonyforduló, a műhelyek, a lokomotívok — ezek együttesen alkotják a vasút szívet.

Sok éve ver már ez a szív, kisebb-nagyobb kihagyásokkal. Lükett hol erősebben, hol gyengébben. Most például erősebben, mint valaha. Morajlik szüntelenül, s az alsóvárosiak, a hattyasiak mintha nem is hallanák. Megszokták már, mint az alvó muzsikát. Mi is lenne, ha egyszer elhallgatna a zaj, a mozdonyok fűtve, a megszokott folytonos lüktetés és csend borulna a környékre? Az emberek álmukból is felriadnának, úgy bánatáná fülüket a hirtelen némaság.

Talán senki sincs ezen a környéken, akit valamilyen szál ne fűzne a vasúthoz, mégis az utóbbi hónapokban többen elszakították a szálakat, hátat fordítottak a vasútnak, a fűtőháznak.

Mégis mit mondanak...?

— Nem könnyű választ adni arra, hogy miért ment el tőlük az 53 lakatosból 28 egy esztendő alatt. Ennek okait keressük magunk is — mondja Vizvári Albert, a fűtőházi vezetőmérnök.

— Mégis mit mondanak, akik leszámolnak? A válasz nem szabatos felelet a kérdésre, de szorosán a témához tartozik.

— Öt-hat évvel ezelőtt, amikor sok munkára váró lakatos volt Szegeden, csak elvett ment el valaki, s ha ment, hárman-négyen kopogtak helyette. De most, amikor új gyárak épülnek, s a vasútnál a kereset nem jobb mint máshol, könnyebb szívvel válnak el régi munkahelyüktől az emberek.

— Nézzem körül nálunk — invitál egy kis helyszíni szemlére —, s aztán maga is meglátja, miért gyengültek a szálak, amelyek az

embereket oly hosszú évekig a fűtőházhoz kötötték.

Ugy vezet végig második otthonuk sajátos világában, mint a tárlatvezető a képtárban. S magam is a kíváncsi látogató ámulatával nézem, mi ad sajátos színt, atmoszférát a kifliszerű épületnek, s mi az ami taszít. Mert valami taszít, hiszen elment 28 lakatos.

Mozdony, betört orral

Furcsa kis kételyek kerítetek hatalmukba, amint a nyitott gyomrú mozdonyok között járok, s nézem a szorgoskodó lakatosokat, a kazánok orvosait. Láttam már sok beteg mozdonyt, most mégis megrettenek a látványtól. Elöttem a városföldi karamból mozdonya betört orral. Néhány hete szaladt el mint vad csikó, mert elaludt az ember, a vezető. Tört, zúzott mindent, amit emberi kéz emelt, összetörve önmagát is. S most az emberekre gondolok, akik a bajt előidézték, rájuk, kik szolgálatukba állították ezeket az óriás gépeket s havonta 210 órát tartózkodnak tengelyen. Ennyi a norma, de ők jóval többet utaznak. Távollétek igen sűrűn meghaladja a 280—300 órát.

Rendelet mondja ki, hogy a masiniszták és a fűtő 18 órát tölthet tengelyen, az előkészülettel 24-et, s azután feltétlen pihenőre kell térnie. A rendelet régi, s most néhány hete a városföldi karamból után ismét felelevenítették a fűtőházban a igazgatóság szigorú levelével. A régi gyakorlaton nehezen tudnak változtatni. Sok a szállítanivaló, kell a mozdony, s ha a gép kell, megy az ember is, mert nélküle nem megy a masina. S mennek együtt, de 18 óra utazás után pihenőre tér a mozdony személyzete.

Nagy kérdőjel

S az itthoniak? Néhányan itt állnak mellettem, csendesen, hallgatagon, de élénken figyelnek. Szemük — mint mondani szokás — a vesékre lát. Engem is erősen átröngteneznek, hagyják, hogy nézelődjem, magamra maradvá szívjam a fűtőházban gomolygó füstöt, füstgázt. Amikor megszólítom őket, valamiféle csodálattal párosult meleg, baráti érzés lesz úrrá rajtuk, mert eredményeikről, sikereikről be-

szélnék. Arról, hogy még néhány százalékkal ugyan adósak az ideai szállítási tervből, az első negyedévi lemaradás miatt, de már jóval több árut szállítottak mozdonyaikkal, mint egy évvel korábban. Köhécselnek és véleményüket kérem. Elkomorolnak, amikor a füstös levegőre terelem a szót.

— Ezt csak azok tudják megérteni, akik köztünk élnek, vagy már beleszippanlottak a füstgázos levegőbe — felelik.

Sajnos, van mit szippantani a gázból. Tavaly télen romlott el véglegesen a füstszívó. Lassan halad a javítómunka, a szerkezet vasvázat elkészítették, de a szívómotor még nincs készen. Nagy kérdőjel ez a vasváz ott fenn, a fűtőház füstös légtérében a mozdonyok fölött. Vajon nélküle telelnek az idén is? Most még tűrhető, mert nyitva vannak a nagy ajtók, de mi lesz a télen?

A többség kitar

Az erősebbek kitaranak, mások leszámolnak, s elmennek gyárba dolgozni. A szociális, munkavédelmi berendezések ugyanis nemigen édesgetik ide az embert. Hogy mégis kitar a többség, a törzsgárda nagyobb része, ez azért van, mert nemcsak a fűtőház, a vasút szíve lüktet, hanem a vasútszív is dobog, s most jobban, mint máskor.

Az utóbbi hónapokban igaz, sokat javítottak a fűtőházi helyzetet, azonban jó lenne, ha a felsőbb vasúti szervek szíve még jobban dobogna a fűtőházért. Teremtsek számukra jobb, egészségesebb munkakörülményeket, s akkor ők is jobban tartanak a fűtőház mellett.

Ismét a Rendező-pályaudvaron állok. Várom, míg elhúz előttem — ha jól látom az elmosódó számokat — a 327—048-as. A masiniszták tekint, talán Szigeti István, vagy Kézi András, nem tudom, csak azt látom, hogy sapkájához emeli a kezét. Az irányító, a váltókezelők tisztelnek. En is. Nemcsak neki, hanem a többieknek is, a szállítás, a vasút katonáinak. Nézek a szerelvény után, míg el nem tűnik a kanyarban. S aztán távoli vonatsípot hallok. Szegedi masiniszták, fűtőházi emberek mennek messze, a dolguk után.

Nagy Pál

Visszakerülnek-e a magyar képek Ausztriából?

Az osztrák s a nemzetközi közvélemény nyilvánossága előtt gyűrűzik tovább az Ausztriában az Alt Aussee-i sobányában a háború befejezése óta visszatartott csaknem 1200 magyar festmény ügye. A keddi Neues Österreich egy a múlt évben a Magyar Nemzetben megjelent cikkre hivatkozva megírja, hogy a hajdani sobányában berendezett »raktárban« többek között Paál László, Székely Bertalan, Iványi-Grünwald Béla, Vaszary János, Edvi Illés Aladár, Réti István vásznai hevernek.

Mig korábban az osztrák illetékesek nem győzték hangsúlyozni, hogy a »sobánya állandó hőmérsékletű száraz levegőjében a képek káros hatás nélkül tárolhatók«, a Neues Österreich az osztrák műemlékvédelmi hivatal óvatosságot, de sokatmondó véleményét idézi: »A festmények állapotát nem lehetne minden további nél-

kül kifogástalannak mondani«. Az illetékes osztrák szakemberek véleménye — ha finoman is — kétségkívül aláátamasztja annak az 1961 novemberében helyszínen járt magyar szakértő bizottságnak a Magyar Nemzetben közzétett véleményét: képeink rendkívül rossz állapotban vannak, szinte valamennyit a teljes pusztulás veszélye fenyegeti. S ez két évvel ezelőtt volt!

Miután az osztrák sajtó az ügyet »szellőztette« felcsillant a remény. Két szerdai bécsi lap is hírt ad arról, hogy az osztrák hatóságok a közeljövőben hajlandók 140—180 képet visszaszolgáltatni, »amelyeknek tulajdonjogát már tisztázták«. Hivatalos részről e hírt eddig nem erősítették meg.

A nagy érdeklődés eredményeként az osztrák hatóságok kedden beengedik az újságírókat az Alt Aussee-i sobánya »képtárába«, s remélhető, hogy ezzel újabb lendületet kap a küzdelem. (MTI)